Til

SØLVBRUDENS SØSTER.

—×—

DEN 23. NOVEMBER 1881.

Mel. Glad saasom Fuglen.

Adel og Ynde Dig Gratier forlened,
Tænksomhed lyste af Blikket Dig ud;
Smilet om Læben, Hjærterne fængsled,
:|: Bragte om Fred og om Sjælero Bud. :|:
:|: Tiden er svunden, og Aar er hengaaet,
Øjet end tindrer, er Haaret end graan't, :|:
:|: Sælsomme Drømme komme og svinde,
Tanker de myldre som Dvergenes Leg;
Se! de fremtrylles — hvert lykkeligt Minde
Samles og bundtes som Axe i Neg. :|:

Svunden er Ungdom og fagreste Drømme,
Varmt dog som fordum, end Hjærtet det slaaer,
Hjærtet, som lærte Dig mildt stedse dømme,
:|: Lod Dig forynges ved Børnenes Vaar, :|:
:|: Ledte Din Fod selv naar Mørke frembrød,
Balsam i haardeste Smerte Dig gjød. :|:
:|: Fred nu Du huser, Dig Børnene prise,
Fred med Din Virken, med hvad Du har skabt,
Slægten som stedse ret Vej Du mon vise,
Skatter og véd, hvad Du i den har vakt. :|:

Hil Dig! end sidder Du elsket og agtet,
Æret af Børn og af Slægt som fremstod;
Hil Dig! end Aarenes Tal ej har magtet
:|: Kjølne Dit Hjærte, ej slukke Dit Mod. :|:
:|: Frejdig Du skuer i Fremtiden ind,
Glæden end bor i Din Tanke, Dit Sind. :|:
:|: Blomster Du fandt, om end Torne har saaret,
Blomster Dig smykked i Ungdommens Dans,
Minder og Pris vi Dig her har frembaaret,
Blomster af Ønsker vi binde til Krans. :|:

I. XI.

Kjøbenhavn. — Bianco Lunos Kgl. Hof-Bogtrykkeri.

Nathanson

Til

SØLVBRUDENS SØSTER.

DEN 23. NOVEMBER 1881.

Mel. Glad saasom Fuglen.

Adel og Ynde Dig Gratier forlened,
Tænksomhed lyste af Blikket Dig ud;
Smilet om Læben, Hjærterne fængsled,
:|: Bragte om Fred og om Sjælero Bud. :|:
:|: Tiden er svunden, og Aar er hengaaet,
Øjet end tindrer, er Haaret end graan't, :|:
:|: Sælsomme Drømme komme og svinde,
Tanker de myldre som Dvergenes Leg;
Se! de fremtrylles — hvert lykkeligt Minde
Samles og bundtes som Axe i Neg. :|:

Svunden er Ungdom og fagreste Drømme,
Varmt dog som fordum, end Hjærtet det slaaer,
Hjærtet, som lærte Dig mildt stedse dømme,
:|: Lod Dig forynges ved Bornenes Vaar, :|:
:|: Ledte Din Fod selv naar Mørke frembrød,
Balsam i haardeste Smerte Dig gjød. :|:
:|: Fred nu Du huser, Dig Børnene prise,
Fred med Din Virken, med hvad Du har skabt,
Slægten som stedse ret Vej Du mon vise,
Skatter og véd, hvad Du i den har vakt. :|:

Hil Dig! end sidder Du elsket og agtet,
Æret af Børn og af Slægt som fremstod;
Hil Dig! end Aarenes Tal ej har magtet
:|: Kjølne Dit Hjærte, ej slukke Dit Mod. :|:
:|: Frejdig Du skuer i Fremtiden ind,
Glæden end bor i Din Tanke, Dit Sind. :|:
:|: Blomster Du fandt, om end Torne har saaret,
Blomster Dig smykked i Ungdommens Dans,
Minder og Pris vi Dig her har frembaaret,
Blomster af Ønsker vi binde til Krans. :|:

I. XI.

A. C. Levysohn

Kjøbenhavn. — Bianco Lunos Kgl. Hof-Bogtrykkeri.